

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania M. J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G.

o wysokość świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 27 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnemu S. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. .**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lipca 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M. K. (wnioskodawczyni), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 25 września 2017 r., VI U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. (organ rentowy) z 19 grudnia 2016 r., odmawiającej wnioskodawczyni ponownego ustalenia podstawy wymiaru świadczenia.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został

oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawczyni dopatruje się w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów postępowania, a mianowicie art. 321 § 1 w związku z art. 386 § 4 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 224 k.p.c. przez nierozpoznanie istoty sporu i zaniechanie rozpoznania odwołania od decyzji z 19 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że zarówno wniesiona przez skarżącą skarga kasacyjna, jak i wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, są oparte wyłącznie na podstawie naruszenia przepisów postępowania. Wymaga zaś podkreślenia, że aby zarzut naruszenia przepisów postępowania mógł doprowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, konieczne jest wykazanie istotnego wpływu owego naruszenia na wynik sprawy. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu deklarowaną przez skarżącego, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był realny. W okolicznościach przedmiotowego postępowania oznacza to, że wnioskodawczyni przy pomocy zarzutów naruszenia przepisów postępowania powinna zmierzać do wykazania, że wadliwość procedowania przez Sąd drugiej instancji była na tyle istotna, że doprowadziła do błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego będącego właściwą podstawą rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu. Wynik sprawy bowiem, to jej rozstrzygnięcie, które jest oparte na przepisach prawa materialnego zastosowanych w ramach subsumcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod właściwy przepis. Innymi słowy, zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia. Dlatego powołanie przez skarżącego w podstawie zaskarżenia wyłącznie zarzutów procesowych uniemożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny kasacyjnej w zakresie tego, czy w postępowaniu odwoławczym rzeczywiście wystąpiły braki o tak znacznym ciężarze gatunkowym,

który rodziłyby konieczność uchYLENIA zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Jeśli bowiem skarżący nie zarzucił w swojej skardze kasacyjnej obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania Sądu drugiej instancji, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy sugerowane naruszenie przepisów prawa procesowego mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2018 r., I UK 487/17, LEX nr 2609134).

Z analizy wydanych w niniejszej sprawie wyroków nie wynika, by sprawa dotyczyła rozpoznania odwołań od dwóch decyzji o różnym przedmiocie. Nawet, gdyby tak było, to nierozstrzygnięcie przez Sąd drugiej instancji o losie jednego z odwołań nie stanowi naruszenia art. 321 § 1 k.p.c., gdyż w przypadku pominięcia orzeczenia w przedmiocie odwołania od jednej z decyzji należało złożyć wniosek o uzupełnienie wyroku.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że wnioskodawczyni nie wykazała potrzeby merytorycznego rozpoznania jej skargi kasacyjnej i orzekł jak w sentencji.